

[Victor Larsen.]

ærede Socialminister vilde gøre sig fortjent hos alle Kommunalmedlemmer, vilde høste stor Tak og vilde sætte sig et smukt Minde ved at tage alvorligt fat paa denne Opgave, ved virkelig at gaa til Bunds i hele dette Stof. Men i Stedet for forekommer det mig, at den højtærede Minister nærmer sig Opgaven paa en særdeles sky og beskeden Maade, og Resultatet er altsaa blevet dette Lovforslag, der jo ikke i alt for stor Udstrækning adskiller sig fra sin Forgænger i Fjor.

Rent administrativt kunde Ministeren til at begynde med interessere sig for Indførelse af klare Former for Aflæggelse af Regnskabet for Kommunerne, det gælder ikke blot det almindelige Kommuneregnskab, men det gælder ogsaa, maaske navnlig, Regnskabet for de sociale Udgifter. Der hersker et Kineseri angaaende Aflæggelsen af disse Regnskaber, som er fuldkommen utroligt, det er et Æskesystem, som udenforstaaende slet ikke gør sig noget Begreb om. Det er i den Grad sippet og kompliceret, og det hele virker paa alle dem, som har med det at gøre, i høj Grad irriterende. Her er et Omraade, hvor man rent administrativt kunde sætte ind, og hvor Forenkling i høj Grad vilde være paa sin Plads.

Jeg kan anføre blot en enkelt Ting som Alimentantregnskabet. Som det er nu, maa en Sag angaaende en Alimentant ikke afsluttes, før det hele er forbi, og det vil altsaa sige, at Sagen kan strække sig over flere Regnskabsaar. Hvad skulde der være i Vejen for, at en saadan Forandring kunde indføres, at man ved hvert Regnskabsaars Udløb afsluttede en Alimentantsag for det paagældende Regnskabsaars Vedkommende? Det gælder i det hele taget de mange forskellige Former for Hjælp; at ethvert Forsøg paa Forenkling vilde føles som en Lettelse.

Dernæst maa jeg gøre et Par Bemærkninger angaaende Refusionsspørgsmaalet. Her havde Ministeren i Fjor ved Fremsettelsen af sit Forslag den Fordel at kunne henvise til det kommende Udligningsforslag, idet det bebudedes, at Udligningsfonden herefter af de sociale Udgifter, der var Genstand for Refusion, vilde tage Halvdelen. Dette blev nu imidlertid ikke til noget; som bekendt lyder Forslaget ikke paa Refusion af Halvdelen, men af de $\frac{3}{10}$, hvilket vil sige, at i Stedet for at Refusionsforbundet tidligere tog de $\frac{2}{3}$ af en Række Udgifter efter denne Lov, skulde dette nu blive $\frac{4}{10}$, altsaa en Forskel paa $\frac{8}{30}$ paa disse Sæts; men Forholdet er dog stadig dette,

at Refusionsforbundet for sit Vedkommende maa tage en ikke ringe Part af de sociale Udgifter. Der bliver altsaa stadig tilbage store Summer, meget store Summer at refundere af Refusionsforbundet, og her synes jeg, at den højtærede Socialminister ogsaa skulde sætte ind. Jeg vil dog antage, at Ministeren er ganske enig i, at de nuværende Regler for mellemkommunal Refusion er aldeles uretfærdige. F. Eks. har jeg ikke til Dato hørt nogen, der med Alvor og Styrke har kunnet hævde, at en Refusion efter Indbyggerantallet var en retfærdig Maade at refundere paa.

Nyt i det foreliggende Lovforslag sammenlignet med det i Fjor fremsatte er Reglerne for Skolebespisning eller rettere for Arten af den Mad, der kan gives. Foretagne Undersøgelser har vist, at Tørkost eller Raakost, den saakaldte Oslofrokost, ikke blot kan konkurrere med den varme Mad, men ogsaa i visse Tilfælde kan give bedre Resultater. Nu tror jeg ganske vist, at disse Forsøg langt fra kan siges at være tilendebragt — jeg vil f. Eks. antage, at Børns almindelige Aversion mod varm Mad kan spille ind —, men vi fra vor Side har intet som helst imod, at Loven bliver ændret, saaledes at man foruden varm Mad ogsaa kan give Tørkost og Raakost. Jeg gaar ud fra — jeg siger det rent parentetisk —, at der naturligvis anvendes Smør, naar Talen er om Tørkost.

I denne Forbindelse maa jeg imidlertid pege paa, at jeg ikke helt indser Fordelen ved, at der i Henhold til Forsorgslovens § 286 kan oprettes Foreninger til Fremme af Bespisningen. Københavns Kommunes Udgifter til dette Formaal for sidste Aar andrager 226 300 Kr., det vil sige 27 500 Kr. mere end i Fjor, men Medlemskontingentet udgjorde kun 83 Kr. mod 93 Kr. i Fjor, og det vil altsaa sige, at Foreningerne er fuldkommen betydningsløse. Af 62 000 Børn har der deltaget 7 544 Børn gennemsnitlig pr. Dag. Skolefrokosten, den kolde Mad, er lidt dyrere end den varme Mad, Udgiften andrager 18,3 Øre pr. Portion mod 14,4 Øre; man kan altsaa muligvis regne med, at Forandringen vil medføre forøgede Udgifter.

Ikke des mindre synes vi, at det er en overordentlig gavnlig Foranstaltning, at man sørger for, at Børn fra ubemidlede Hjem faar et saadant Maaltid pr. Dag. Jeg vil endogsaa gaa saa vidt, at jeg vil mene, at denne Foranstaltning, hvor det var nødvendigt, kunde udstrækkes saaledes, at man i Stedet for en Bespisning paa nu 111 eller 118 Dage maaske kunde tage Resten af Skoleaaret med eller i hvert Fald